

Nr 185

Av herr **Ottosson m. fl.**, *angående återlån från allmänna pensionsfonden.*

(Lika lydande med motion nr 241 i Andra kammaren)

Stockholm den 23 januari 1968

Holge Ottosson (h) Gösta Jacobsson (h) Arvid Enarsson (h)
Roland Lundberg (h) N. Yngve Nilsson (h) Paul Brundin (h)

Nr 186

Av herrar **Alexanderson** och **Ernulf**, *om ersättning av statsmedel vid personskada genom brott.*

(Lika lydande med motion nr 244 i Andra kammaren)

När skadestånd utdöms för personskador vid våldsbrott, ter det sig för rättsmedvetandet särskilt angeläget att den skadade verkligen skall få den ersättning han tilldömts. I verkligheten är det ofta speciellt svårt att få skadeståndet utbetalat vid just denna typ av skador, eftersom gärningsmannen vanligen tillhör ett klientel som helt saknar tillgångar. Vid ett flertal andra skadeformer, t. ex. trafikskador, finns försäkringsskydd. I de fall där skadeståndsansvaret faller på den enskilde utan att brott blivit begånget är det mera vanligt att den som skall betala skadeståndet har ekonomiska möjligheter och vilja att betala. I de fall där skadeståndet ter sig som mest angeläget — nämligen vid skada genom våldsbrott — är det alltså svårast att få skadeståndet utbetalat.

Detta problem har vid många tillfällen tagits upp till behandling i riksdagen — senast 1967 i en motion av herr Sjöholm m. fl. I dessa motioner har man föreslagit olika former av statlig ersättning av utdömda skadestånd eller någon form av försäkring mot brott. Detta har dock inte givit resultat. Vid utskottsbehandlingen har man i allmänhet hänvisat till problemets svårighetsgrad som ett hinder för åtgärder.

Emellertid har i ett par länder system för statlig ersättning av skadeståndsbelopp vid skador genom våldsbrott genomförts och prövats under många år. I januari 1964 infördes i Nya Zeeland "the Criminal Injuries Compensation Act", som medgav statliga ersättningar vid personskador till-